

Галина Щигельська (Тернопіль)

КОНГРЕС США Й УКРАЇНА: 60-РІЧЧЯ РЕЗОЛЮЦІЙ НА ПІДТРИМКУ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

У реаліях сьогодення, зважаючи на зростання агресивності зовнішньої політики Росії на основі нео-імперської ідеології «Русского мира», безперечно виступає необхідність розвитку й поглиблення стратегічного партнерства України й США як надійного союзника у боротьбі за демократичні перетворення та стримування російської експансії. Новим важливим кроком, спрямованим на поглиблення українсько-американського партнерства у протистоянні російській агресії, став законопроект «Про надання підтримки Україні для захисту її незалежності, суверенітету і територіальної цілісності», представлений 31 травня 2019 року в Палаті представників Конгресу США.

Аналізуючи діяльність Конгресу США стосовно «українського питання», можна стверджувати, що вже протягом сторіччя Україна отримує суттєву підтримку як Палати представників, так і Сенату, розпочинаючи від ухвалені двома палатами 24 січня 1917 р. резолюції про збір коштів на допомогу українцям та продовжуючи численними законодавчими актами, слуханнями і брифінгами щодо захисту свободи й національних прав України й українців.

У нашому дослідженні зосереджено увагу на резолюціях, прийнятих Конгресом у 1959 р., які на офіційному рівні задекларували підтримку ідеї української незалежності. Першим таким документом стала спільна резолюція конгресу США S.J. RES. 20, внесена 20 січня 1959 р. сенаторами П. Бушем і Д. Джевітсом та представлена в сенаті В. Пуртелом. Зачитуючи резолюцію, В. Пуртел зазначив: «Мені випала честь від себе особисто і мого шановного колеги п. Буша представити вам спільну резолюцію, що закликає проголосити 22 січня Днем Незалежності України, як свідчення того, що хоробрий народ України ніколи не був і не буде забутий чи покинутий». Схожі резолюції протягом 1960-1970 рр. неодноразово вносилися представниками обох палат конгресу, зокрема, конгресменами Джаддом (8 квітня 1959 р.), Галлагером (21 січня 1960 р. – спільна резолюція S.J. RES.566), Ділейні у 1976 та 1977 рр.;

сенаторами Персі та Швайкером (25 січня 1971 р.). Хоча вказані резолюції так і не набули сили закону, проте саме завдяки численним обговоренням американськими законодавцями проблеми України залишались у порядку денному політики США.

Слід зауважити, що ключова роль у формуванні прихильної до українців атмосфери у Конгресі належала українсько-американській громаді, зокрема Українському конгресовому комітету Америки (УККА) та його багаторічному голові професорові Джорджтаунського університету Л. Добрянському, який особисто був знайомий з багатьма законодавцями. Саме Л. Добрянський був автором резолюції про поневолені нації, яку в червні 1959 р. передав сенаторові-демократу від штату Іллінойс П. Дугласу і сенаторові-республіканцю від штату Нью-Йорк – Дж. Джавитсу. Резолюція була ухвалена обома палатами Конгресу, а після підписання 17 липня 1959 р. Президентом США Д. Ейзенхауером вона стала Громадським законом 86-90 про щорічне відзначення «Тижня поневолених націй» в третій тиждень липня (Public Law 86-90 Captive Nations Week Resolution). До числа останніх відразу ж після Польщі, Угорщини й Литви під №4 потрапила Україна. Стратегічне значення цього закону на той час полягало у визначенні на офіційному рівні статусу населення України як колоніально залежного. Відповідно до закону, президент США уповноважувався проголошувати «тиждень поневолених націй» щорічно – до тих пір, поки всі вони не здобудуть свободу й незалежність, і закликати народ Сполучених Штатів відзначати цей тиждень належними церемоніями й заходами на підтримку поневолених народів, що втратили незалежність у результаті «прямої й опосередкованої агресії комуністичної Росії». Попри всі зусилля емігрантської російської громади в США скасувати закон, а також критику офіційної Москви, він залишається чинним протягом шести десятиліть та у контексті сучасних тенденцій міжнародної політики набуває дедалі більшої актуальності.

Таким чином, Конгрес США протягом десятиліть виступає надійним партнером України щодо захисту її національних

інтересів, й українському уряду потрібно докладати чимало зусиль, щоб і надалі поглиблювати це партнерство.

Іванна Макух-Федоркова (Чернівець)

**ОСОБЛИВОСТІ КАНАДСЬКОГО ДОСВІДУ
ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ КРАЇНИ**

Вивчення канадського досвіду формування національного іміджу на світовій арені є дуже актуальним питанням саме тому, що Канаді вдалося створити достатньо самобутній образ держави, який базується на політиці національної ідентичності і рівноправ'я, забезпечення безпеки та миру, а також захисту прав людини.

Пошуки власного іміджу на світовій арені Оттава активно почала ще після Другої світової війни. Зрозуміло, що це був непростий шлях, адже Канаду довгий час асоціювали з Британією або вважали ще одним штатом США саме через глибокі економічні, військово-політичні і культурні зв'язки між країнами. Виходячи з цього, Канаді довелось сформувати такий образ країни, який би відрізняв її від колишньої метрополії, і, особливо, від Сполучених Штатів Америки. Перш за все, створенню самобутнього позитивного іміджу Канади сприяла успішна внутрішньодержавна політика мультикультурності. Ще в 1973 р. Канада одна з перших в світі утворила Міністерство в справах багатокультурності, спрямовану на підтримку етнічних меншин. Якщо американська концепція «плавильного казана» полягала в асиміляції іммігрантів і передбачала «змішувати» культурні і національні риси новоприбулих, то канадська модель виходила з того факту, що жодна етнічна група канадців не складає більшості населення країни в цілому. Саме ця політика мультикультурності стала фактичним національним брендом Канади, бо помітно посилила привабливість країни для переселенців зі всього світу

Канадський уряд десятиліттями формував сильну і ефективну внутрішню політику, що послужило основою для перетворення країни в бренд номер один у світі. При створенні бренду Канади як високорозвиненої індустріальної країни, зі стабільною економікою, вільним ринком і сприятливим інвестиційним кліматом особлива увага приділялась наступним